

færdige og afklarede Form i alles Tanker og Tale ligesom i Hjemmets stilfulde men for ham saa stemningsøde Stuer. Fritjof derimod havde hver Dag forfægtet en ny Anskuelse om den samme Ting og stadig med lige stor Overbevisning og med uformindsket Lidenskab. Han havde interesseret Per netop som det viljeløst omtumlede Stemningsmenneske, der allerede et Par Gange havde omsejlet Tilværelsen, set Livet fra alle Sider og fundet det lige godt og slet, lige stort og smaat, lige rigt og kummerligt fra dem alle.

— — Ligesom den foregaaende Aften tog Per tidligt bort under Paaskud af at have noget at ordne hjemme paa Hotellet. Nanny havde stadig ikke vist sig. Hun kunde endnu komme med det sidste Tog; men just derfor brød Per op forinden.

Det blev dog næsten Nat, før han naaede ind til Byen. Inde i Gaderne var der mørkt; men over Halmtorvet, som han passerede, laa endnu en svag Dæmring trods den overtrukne Himmel. Til den ene Side straaled et stærkt Lys ud over Pladsen fra en lang Række Vinduer i en Kafe i en af de nyopførte, forlorne Pragtbygninger. Til den anden tegnede den gamle Voldmølle sig som et spøgelseagtigt Skyggebillede mod den gustne Himmelrand. Den lignede, set i Frastand, en stor, tyk Troldkone, der med oprakte Arme udslyngede Forbandelse over den moderne By.